

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 108/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TOSIT s.r.o.**, Štúrova 140, Nitra, IČO 44 299 958, zastúpenej JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 1337/40, Nitra, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 14Tp/34/2025 z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 14Tp/34/2025 z 10. septembra 2025. Zároveň navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je obvinená z pokračovacieho zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, 4 písm. c), ods. 6 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

3. Uznesením európskeho delegovaného prokurátora sp. zn. EP V 26/24/1010-248, CMS I.000949/2024 z 24. júla 2025 bolo rozhodnuté o zaistení nároku na náhradu škody v prospech poškodeného na nehnuteľnom majetku sťažovateľky, keďže bezprostredne hrozí nebezpečenstvo z omeškania a vyžaduje si to účinná obrana záujmov poškodeného, ktorý si v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Zároveň prokurátor Európskej prokuratúry zakázal sťažovateľke nakladať s majetkom špecifikovaným v tomto uznesení.

4. Proti uzneseniu európskeho delegovaného prokurátora podal sťažovateľka prostredníctvom svojho obhajcu 1. septembra 2025 písomnú sťažnosť, o ktorej Špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením z 10. septembra 2025, ktorým sťažnosť zamietol, pretože bola podaná oneskorene.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podanou ústavnou sťažnosťou sťažovateľka napáda uznesenie Špecializovaného trestného súdu, ktoré považuje za predčasné, nedostatočne odôvodnené a súčasne nezákonné, pretože Špecializovaný trestný súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou v podanej sťažnosti, keďže sa touto argumentáciou ani nezaoberal a sťažnosť zamietol ako oneskorene podanú.

6. Sťažovateľka namieta, že uznesenie európskeho delegovaného prokurátora z 24. júla 2025 malo byť okrem samotnej sťažovateľky doručené aj jej obhajcovi, čo sa však ku dňu podania ústavnej sťažnosti nestalo. V nadväznosti na uvedené zastáva názor, že sťažnosť proti uvedenému uzneseniu nemohla byť podaná oneskorene, pričom Špecializovanému trestnému súdu vyčíta, že sa nezaoberal otázkou, či bolo uznesenie európskeho delegovaného prokurátora doručené aj jej obhajcovi. Skutočnosť, že uvedené uznesenie jej obhajcovi doručené nebolo, vníma sťažovateľka ako porušenie svojho práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces).

7. Špecializovanému trestnému súdu je zo strany sťažovateľky tiež vyčítané, že pri rozhodovaní o podanej sťažnosti neprihliadol na § 187 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý v spojení so skutočnosťou, že uznesenie európskeho delegovaného prokurátora nebolo doručené obhajcovi sťažovateľky, vylučuje záver prijatý Špecializovaným trestným súdom o oneskorenom podaní sťažnosti. Popísaným postupom sa Špecializovaný trestný súd dostal do stavu, keď sa vecou vôbec nezaoberal, čím došlo k odmietnutiu spravodlivosti a porušeniu základných práv sťažovateľky označených v ústavnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konanie (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným nedostatočným odôvodnením uznesenia Špecializovaného trestného súdu z 10. septembra 2025 (ktorým Špecializovaný trestný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu európskeho delegovaného prokurátora o zaistení nároku

na náhradu škody v prospech poškodeného na nehnuteľnom majetku sťažovateľky) ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde môže pri predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje zákon o ústavnom súde v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

11. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že v zmysle princípu subsidiarity, ktorý je možné vyvodiť z čl. 127 ods. 1 ústavy, ochrana ústavnosti nie je a ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu. Na ochrane ústavnosti sa v rámci im zverených kompetencií podieľajú všetky orgány verejnej moci. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje inštitucionálny mechanizmus *ultima ratio* uplatňujúci sa až v prípade zlyhania všetkých ostatných orgánov verejnej moci podieľajúcich sa na ochrane ústavnosti. Prijatie opačného záveru by predstavovalo popretie subsidiarity ústavného súdu definovanej v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, IV. ÚS 68/2020 a i.).

12. Inštitút ústavnej sťažnosti predstavuje subsidiárny procesný prostriedok ochrany základných práv a slobôd, čomu zodpovedá aj skutočnosť, že ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci, v dôsledku čoho nie je oprávnený suplovať ich činnosť. V súlade s čl. 124 a nasl. ústavy je úloha ústavného súdu vymedzená na ochranu ústavnosti, a teda nie riešenie otázok tzv. bežnej zákonnosti alebo všeobecnej protiprávnosti. V kontexte uvedeného je potom vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov priznaných zákonom sťažovateľovi na ochranu jeho práv nevyhnutnou podmienkou, ktorej splnenie predchádza podaniu ústavnej sťažnosti.

13. Právomoc ústavného súdu je postavená na zásade prieskumu právoplatne skončených vecí, ktorých prípadnú protiústavnosť už nie je možné napraviť inými procesnými prostriedkami alebo iným spôsobom. Výnimka z uvedeného pravidla je obsiahnutá v § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky nápravy, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľka však také dôvody v ústavnej sťažnosti neuviedla a ani nepreukázala.

14. K podaniu ústavnej sťažnosti je teda nutné pristúpiť až v situácii, keď ochrana práv sťažovateľa u ostatných orgánov verejnej moci už nie je reálne možná. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023).

15. Subsidiaritu inštitútu ústavnej sťažnosti je potrebné vnímať v rovine formálnej, rovnako tak aj materiálnej. Formálna rovina predpokladá pred podaním ústavnej sťažnosti uplatnenie všetkých prostriedkov na ochranu práv zo strany sťažovateľa, ktoré sú mu dané k dispozícii, materiálna rovina predpokladá odôvodnenie uplatnených prostriedkov spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ich ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanovuje príslušnosť konkrétneho orgánu verejnej moci na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca v určitej procesnej situácii, išlo by o zásah do právomoci uvedeného orgánu a porušenie princípu del'by moci v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, pokiaľ by o týchto právach a slobodách rozhodoval iný orgán bez toho, aby bola príslušnému orgánu poskytnutá možnosť realizovať jeho právomoci. Pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde je nevyhnutné reflektovať na obe uvedené roviny, v danom prípade pri posúdení prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023).

16. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti už dospel k záveru, že v prípade zaistenia nároku poškodeného podľa § 50 Trestného poriadku patrí medzi iné právne prostriedky, ktoré je sťažovateľ na ochranu svojich práv a slobôd povinný vyčerpať pred podaním ústavnej sťažnosti, žiadosť o zrušenie, prípadne obmedzenie zaistenia nároku poškodeného a následné podanie sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí tejto žiadosti (II. ÚS 244/2025).

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že už označená právna úprava sťažovateľke umožňovala, resp. ešte stále umožňuje, aby požiadala o zrušenie zaistenia alebo obmedzenie zaistenia majetku. O takejto žiadosti sa rozhoduje uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť, ktorá nemá odkladný účinok (§ 185 ods. 6 Trestného poriadku *a contrario*). V konaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a rovnako tak konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia (§ 192 ods. 1 Trestného poriadku) a následne nadriadený orgán buď sťažnosť zamietne (§ 193 Trestného poriadku), alebo zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám alebo uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol (§ 194 ods. 1 Trestného poriadku).

18. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že sťažovateľka v rámci nej netvrdila, rovnako tak ani nepreukázala vyčerpanie tohto právneho prostriedku na ochranu ňou označených základných práv.

19. Z uvedeného dôvodu je možné uzavrieť, že sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu základných práv v trestnom konaní poskytuje, keďže nepodala žiadosť o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia nároku poškodeného podľa § 50 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 96a ods. 8 Trestného poriadku.

20. Vzhľadom na to, že sťažovateľka nevyužila právny prostriedok ochrany svojich práv, ktorý jej osobitný právny predpis (Trestný poriadok) účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnená, bolo potrebné jej ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu